

[Henning Rasmussen]

Der er næsten heller ingen vækst at vente i 1990 i det private forbrug, men der er et fald i det offentlige forbrug at vente.

Hvorfra skal indtægtsforøgelsen fra afgifterne komme?

All right, finansministeren kan rejse sig en gang til og sige: Jamen jeg tror på de 2,4 mia. kr. Punktum. Og hvis vi så stadig væk har den samme finansminister til næste år, tror jeg bestemt, vi kan konstatere, at det altså heller ikke kom til at passe denne gang.

Når jeg gjorde så meget ud af det i mit indlæg i starten, er det, fordi jeg synes, det er synd for vores diskussion, at der er nogle forventninger, der stadig væk helt åbenbart er skruet op over, hvad der er grund til at tro på. Det var det, jeg havde håbet vi kunne få ryddet væk.

Så siger finansministeren: Jamen jeg er jo nødt til at stole på økonomernes tal. Nå, javel. Det, den ene minister siger, skal jo passe til det, den anden minister siger, javel. Men hvad er der ved det, når det grundlæggende, grundmateriale, helt åbenbart ikke kan holde til konklusionen: 2,4 mia. kr. at vente i underskud i 1990? Så kan vi jo godt diskutere, om mit udgangspunkt er det dér med »længe leve pessimismen!« Jeg tror, finansministeren vil komme til at fortryde den lidt flotte bemærkning. Det, jeg sagde, var såmænd bare: Fjern den del af optimismen, der ikke er grundlag for. Det var det, jeg bad om.

I øvrigt er det interessant at høre, at finansministerens hovedargument for at sælge offentlige virksomheder eller privatisere lufthavnen i Kastrup jo ikke er, at det skal give mange penge. Det vil selvfølgelig komme til at give penge, men finansministeren er helt åbenbart klar over, at det er meget lidt i forhold til statens udgifter og i forhold til det underskud, der er tale om.

Nej, hovedargumentet er, at nu skal en række statsvirksomheder have lov til at udfolde sig friere. I den meningsudveksling, som jeg vil kalde det, der var her for nylig med finansministeren, sagde vi ganske klart og tydeligt fra vores side, at det er helt i orden at give betydelig større frihed til for eksempel ledelsen af Kastrup Lufthavn. Der er masser af muligheder for at løse lufthavnen i Kastrup fra en række af de bånd, der er i øjeblikket, og give den større frihed, uden at det behøver at føre til, at man sælger den. Og det er jo det, vi protesterer

imod. Det er tilkendegivelsen af, at Københavns Lufthavn i Kastrup, der jo har en monopolstilling i Danmark, skal sælges til private, vi protesterer imod, og ikke, at de skal have friere hænder til at disponere, end de har i øjeblikket.

I øvrigt er det jo en af de mest veldrevne virksomheder, man kan tænke sig.

Dernæst siger finansministeren som argument for, at der skal skæres ned på antallet af offentligt ansatte, at vi må vænne os til den situation, der kommer i midten af 1990'erne, hvor der kommer færre unge ind på arbejdsmarkedet. Hvis det er argumentet, så lad os da vente til den tid i stedet for at jage folk ud i håbløs arbejdsløshed på nuværende tidspunkt.

Det er ikke et argument, vi kan godtage, og det er ikke et argument, som befolkningen kan godtage heller. Og befolkningen og vi kan heller ikke godtage det argument, at der er en kolossal masse penge at spare.

Den del af min argumentation, at der ikke er samfundsøkonomisk gevinst i de nedskæringer i antallet af ansatte i den offentlige sektor, som regeringen ønsker, at der ikke er samfundsøkonomiske gevinster i det af nogen størrelsesorden, kom finansministeren overhovedet ikke ind på.

Endvidere siger finansministeren, at Socialdemokraterne helt åbenbart har taget patent på den økonomiske retfærdighed, for hvem er imod økonomisk retfærdighed? Jamen så vil jeg gerne sige direkte, at det mener jeg rent faktisk regeringen er på væsentlige punkter. Det oplæg, regeringen kom til, hvordan eventuelle skattelettelser skulle gives på indkomstskatten, var udtryk for det modsatte af økonomisk retfærdighed. Og hvis vores opfattelse af regeringens seneste udspil i forhandlingerne med hensyn til, hvordan eventuelle skattelettelser skulle fordeles, er rigtig – og det mener jeg den er – så er det udtryk for det modsatte af økonomisk retfærdighed. Helt givet.

Når finansministeren svarer hr. Torben Lund, som han gjorde, og kommer ind på problemet om de syge, der skal betale en væsentlig større del af deres medicinudgifter, end de tidligere har skullet, med en bemærkning om, at ingen vel kan have noget imod, at de mennesker, der har råd, kommer til at betale noget mere for medicin, så vil jeg gerne spørge finansministeren: Hvem er det, der betaler forholdsmæssigt mest, hvis en bestemt medicinudgift skal beta-